

венъ до 1821 г., познати още подъ името „царски бегликчий“ или „султански чобани“. Даже нѣкои отъ Сливенскитѣ „войници“ сж ходѣли ежегодно отъ месецъ априлъ нататкъ да пасатъ султанскитѣ стада въ полянитѣ около Цариградъ, гдето и до днесъ се намира *Чобанъ-чешме*, прочута съ своята хубава вода. Както самитѣ скотовѣдци — султански овчари, тъй и овчаритѣ на султанскитѣ стада, сж били привилегировани (освобождавали сж се отъ известни налози, можели да носятъ оржие и били недокосвани отъ какви и да е турски произволи).

До колко е било развито *чобанството* въ Сливенъ до началото на миналия вѣкъ, като институтъ (въ турска редакция) и като поминѣкъ, се види отъ името на Клуцохорската махла *Чобанъ-махле* или *Овчарска*, па и отъ презимената на много Сливенски фамилии *Чобановци*. Редомъ съ Клуцохорци, въ скотовѣдството се отличили и Новоселци, — все като жители въ краищата на града.

Съ идването на турцитѣ, обаче, се намалилъ значително много развития въ старо време български поминѣкъ — *свинарството* (домузчилѣка). Както е известно, на турцитѣ, по предписания отъ Мохамеда, е забранено да ядатъ свинско. Турчина даже счита за обидно да му се спомнува думата *свиня* (домузъ), освенъ ако я употребя самия той по адресъ на христианинъ, въ какъвто случай е почти равносилна на думата *гяуръ* (невѣрникъ). По тоя начинъ свинарството, тъй развито преди у българитѣ, както пише „*Кантакузинъ*“ (III сар-30), освенъ че не се поощрило отъ страна на турцитѣ, но намалѣло.

Че въ Сливенъ свинарството е било развито, се вижда отъ самото предание, че въ днешния Сливенъ (безъ квартала Ново-село), който до идването на турцитѣ билъ *обрасълъ съ гора*, сж се вѣдели *свини*. Даже на мѣстото на сжществуващия до освобождението „Шадарфанъ“, и до днесъ така наричанъ (на „Аба-пазаръ“), до заправянето на тая Сливенска частъ отъ града, се намиралъ изворъ, а отъ послѣ кладенецъ, който билъ нареченъ отъ дошлитѣ следъ 1393 г. тукъ турци „*Домузъ-бунаръ*“ (свински кладенецъ). Тамъ сж се навѣртали Сливенскитѣ стада отъ свини, догдето наоколо тоя изворъ или кладенецъ е сжществувала Сливенската джбова, гжста гора. Когато вече почнало да се заправя Сръдния Сливенъ, до като не билъ стигналъ до тоя изворъ, Сливенскитѣ стада — свини се прехвърлили къмъ гората на изтокъ отъ днешнитѣ артилерски казарми, а „Домузъ — бунаръ“ при Шадарфана станалъ просто кладенецъ, около който имало *харманъ* за вършене (гумно). Следъ това вече, когато тукъ се издигнало прочутата чаршия „Аба-пазаръ“, кладенеца билъ обърнатъ на раскошенъ *Шадарфанъ* (фонтанъ въ модеренъ видъ, съ бассейнъ и курни — днесъ дори безъ следи).